

Жетва олује

Домине се ланчано обрушавају, силе деструкције отеле су се духовима деструкције и Луцифер прождире свог Мефистофела. Ово што сада гледамо на Блиском истоку, у Тунису, Египту, Јордану, Јемену... То све није пуко осипање квислиншких режима додијалих и богу и људима; пред нашим очима је драма растакана целокупне архитектуре империјалне политике на Блиском истоку, али још важније - на глобалном плану. Империја, као и свака империја до сада, најпре изумире на фланковима.

Деценијама на арапском простору траје овај продужени колонијализам другим средствима. И већ деценијама америчка Империја, наследница британске (и француске) колонијалне окупације, проповеда арапском и васколиком свету "демократију" док истовремено војно, новчано и политички одржава у животу најцрње деспотије нашег времена. Дошло је сада време за жетву олује.

Египат је од смрти Гамала Абдела Насера и доласка Мубарака на власт након убиства председника Анвара Ел Садата, носећи стуб америчке спољне политике у региону.

Мубарак је апсолутиста који тридесет година влада "демократијом" огња и мача, до сржи корумпираним државним апаратом, полицијом, војском, страшним обавештајним апаратом "Мухабератима" и пре свега америчким директним војним и финансијским ињекцијама.

За услуге Империји Мубарак је до сада добијао сваке године 1,3 милијарде долара бесповратне војне помоћи и 815 милиона долара "економске подршке". Од 1979. када је Садат склопио мир са Израелом и због тога био ликвидиран у атентату исламиста, Американци су у Мубарака и његову фасцинацију Западом усули 45,6 милијади долара.

Збачени туниски председник Бен Али живео је 23 године на каси ЦИА и био амерички штит на северу Африке против и исламиста и истинске демократије. Био је одани квислинг колонијализма "другим средствима", само под другим именом.

У Јордану је краљ Абдулах, изданак хашемитске династије краљева који су се сви одреда укључујући и његовог оца краља Хусеина и стрица, бившег престолонаследника принца Хасана, школовали у британским колеџима и војним академијама и говоре боље енглески него арапски. Ни он не би могао без америчке касе да састави ниједан годишњи буџет земље.

У Јемену, америчке паре одавно чувају од народног незадовољства режим Абдулаха Салеха на вештачким плућима. Амерички бомбардери туку, по налогу тог деспота, побуњенике против режима на северу и сецесионисте на југу земље....

Жетва олује, дакле, почела је, домине се руше, а реч је о побуни и гладних и ситих - гладних хлеба и ситих Америке. А шта је на све био први инстинкт Империје? Лажни Нобеловац у Вашингтону тражи од Мубарака да тобож послуша глас народа и спроведе "реформе" обећане у паници. Другим речима да обећа народу мало више истог.

Јер, свака алтернатива деспоту је погубна. У међувремену, Вашингтон већ каналише нове доларе "цивилном друштву" и невладиним организацијама у арапском свету (како то познато звучи). Милиони лежу на рачуне "реформских снага" како то познато звучи. А "реформске снаге", будући да седе на јајима Империје, треба да излегу овог пута наставак старог и да фактички киднапују народни бунт.

Да ли ће ово "глобално буђење" оборити Мубарака у Египту као што је оборило Бен Алија у Тунису, већ је маргинална ствар. Ова арапска драма је део глобализације, али овог пута са позитивним предзнаком. Имамо разлога да се радујемо.

Остаје још да се види да ли ће најорганизованија политичка снага, исламисти у региону и Муслиманска браћа у Египту, успети да киднапују буђење гладних хлеба и ситих Империје. У оба случаја Империја је губитник. И то је та добра вест. Глобално политичко буђење је нова светска реалност.

Једина лоша вест је да тамо негде где су Квислинзи империје такође у паници, "племе моје сном мртвијем спава".

(Вести)